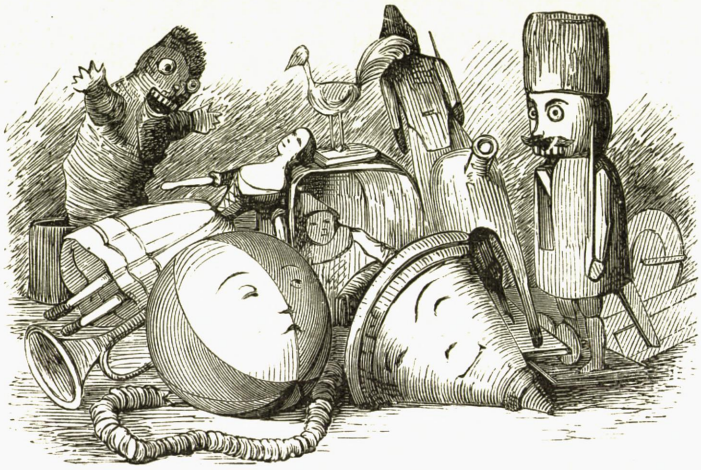


Kærestefolkene.

Toppen og Bolden laa i Skuffe sammen mellem andet Legetøj, og saa sagde Toppen til Bolden: »Skulle vi ikke være Kærestefolk, siden vi dog ligge i Skuffe sammen?« — men Bolden, der var syet af Safian og bildte sig lige saa meget ind som en fin Frøken, vilde ikke svare paa saadant noget.

Næste Dag kom den lille Dreng, der ejede Legetøjet; han malede Toppen over med rødt og gult og slog et Messingsøm midt i den; det saa just prægtigt ud, naar Toppen snurrede rundt.

»Se paa mig!« sagde den til Bolden. »Hvad siger De nu? skulle vi saa ikke være Kærestefolk, vi passe saa godt sammen, De springer, og jeg danser! lykkeligere end vi to kunne ingen blive!«

»Saa, tror De det!« sagde Bolden, »De veed nok ikke, at min Fader og Moder have været Safians Tøfler, og at jeg har en Prop i Livet!«

»Ja, men jeg er af Mahognitræ!« sagde Toppen, »og Byfogden har selv drejet mig, han har sin egen Drejerbænk, og det var ham en stor Fornøjelse!«

»Ja, kan jeg stole paa det?« sagde Bolden.

»Gid jeg aldrig faa Pisk, om jeg lyver!« svarede Toppen.

»De taler meget godt for Dem!« sagde Bolden, »men jeg kan dog ikke, jeg er saa godt som halvt forlovet med en Svale; hver Gang jeg gaar til Vejrs, stikker den Hovedet ud af Reden og siger: »Vil De? vil De?« og nu har jeg indvortes sagt Ja, og det er saa godt som en halv Forlovelse; men jeg lover Dem, jeg skal aldrig glemme Dem!«

»Ja, det skal stort hjælpe!« sagde Toppen, og saa talte de ikke til hinanden.

Næste Dag blev Bolden tagen frem; Toppen saa, hvor den foer højt op i Luften, ligesom en Fugl, man kunde til sidst slet ikke øjne den; hver Gang kom den tilbage igen, men gjorde altid et højt Spring, naar den rørte Jorden; og det kom enten af Længsel, eller fordi den havde en Prop i Livet. Den niende Gang blev Bolden borte og kom ikke mere igen; og Drengen søgte og søgte, men borte var den.

»Jeg veed nok, hvor den er!« sukkede Toppen, »den er i Svalereden og er gift med Svalen!«

Jo mere Toppen tænkte derpaa, desto mere indtagen blev han i Bolden; just fordi han ikke kunde faa hende, derfor tog Kærligheden til; at hun havde taget en anden, det var det aparte ved det; og Toppen dansede rundt og snurrede, men altid tænkte den paa Bolden, der i Tanken blev kønnere og kønnere. Saaledes gik mange Aar — — og saa var det en gammel Kærlighed.

Og Toppen var ikke ung mere — —! men saa blev den en Dag hel og holden forgyldt; aldrig havde den set saa dejlig ud: den var nu en Guldtop og sprang, saa det snurrede efter. Jo, det var noget! men med eet sprang den for højt, og — borte var den!

Man søgte og søgte, selv nede i Kælderen, den var dog ikke til at finde.

— — Hvor var den?

Den var sprungen i Skarnfjerdingen, hvor der laa alle Slags, Kaalstokke, Fejeskarn og Grus, der var faldet ned fra Tagrenden.

»Nu ligger jeg rigtignok godt; her kan snart Forgyldningen gaa af mig; og hvad det er for nogle Prakkere, jeg er kommen

imellem!« og saa skævede den til en lang Kaalstok, der var pillet alt for nær, og til en underlig rund Ting, der saa ud som et gammelt Æble; — men det var intet Æble, det var en gammel Bold, der i mange Aar havde ligget oppe i Tagrenden, og som Vandet havde sivet igennem.

»Gud ske Lov, der dog kommer en af ens Lige, som man kan tale med!« sagde Bolden og betragtede den forgyldte Top. »Jeg er egentlig af Safian, syet af Jomfruhænder og har en Prop i Livet, men det skulde ingen se paa mig! jeg var lige ved at holde Bryllup med en Svale, men saa faldt jeg i Tagrenden, og der har jeg ligget i fem Aar og sivet! Det er en lang Tid, kan De tro, for en Jomfru!«

Men Toppen sagde ikke noget, han tænkte paa sin gamle Kæreste, og jo mere han hørte, desto klarere blev det ham, at det var hende.

Da kom Tjenestepigen og vilde vende Fjerdingen: »Hejsa, der er Guldtoppen!« sagde hun.

Og Toppen kom igen i Stuen til stor Agt og Ære, men Bolden hørte man intet om, og Toppen snakkede aldrig mer om sin gamle Kærlighed; den gaar over, naar Kæresten har ligget fem Aar i en Vandrende og sivet, ja, man kender hende aldrig igen, naar man møder hende i Skarnfjerdingen.

